

بررسی اثر گرلین اگزوزن بر آسیب مری ناشی از مدل تجربی بیماری ریفلاکس در موش صحرائی نر

سید مهدی محمدی زارچ^۱، فاطمه نبوی‌زاده^۱، مهدیه فقیهی^۱، غلامرضا حسن‌زاده^۲، حمیده افضلی^۱، حمید سوهانکی^۱

۱- گروه فیزیولوژی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران

۲- گروه آناتومی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران

مقدمه: بیماری ریفلاکس یک بیماری شایع دستگاه گوارش می‌باشد که کیفیت زندگی بیماران را تحت تأثیر قرار می‌دهد. ریفلاکس یک بیماری مزمن است که می‌تواند باعث التهاب مری شود. گرلین یک پپتید اندوژن ۲۸ اسید آمینه‌ای است که دارای اثرات متابولیک متعددی می‌باشد. هدف از این مطالعه بررسی اثر گرلین بر التهاب مری ناشی از ریفلاکس بود.

مواد و روش‌ها: ۱۸ رت از نژاد ویستار در ۳ گروه ۶تایی قرار گرفتند. در گروه کنترل لاپاراتومی خط میانی انجام شد. در گروه GERD و گروه GERD+Ghrelin بیماری ریفلاکس با روش اومورا و همکاران القاء شد. رت‌ها در گروه GERD+Ghrelin چهار دوز گرلین به میزان ۲۵ نانوگرم بر گرم دریافت کردند. مقدار ترشح اسید معده و میزان جریان خون مری اندازه‌گیری شد. بافت مری برای بررسی بافت‌شناسی نمونه‌برداری شد.

یافته‌ها: اسید معده در گروه GERD+Ghrelin به‌طور معناداری در مقایسه با گروه کنترل و گروه GERD افزایش نشان داد. ضخامت اپیتلیوم مری و طول پایلای لامینا پروپریای مری در گروه GERD به‌طور معناداری نسبت به گروه کنترل افزایش نشان می‌دهد. اختلاف طول پایلا بین دو گروه GERD و GERD+Ghrelin معنادار است. جریان خون مری در گروه GERD+Ghrelin نسبت به گروه GERD به‌طور چشمگیری افزایش نشان می‌دهد.

نتیجه‌گیری: درمان با گرلین توانست آسیب موکوس مری به‌دنبال تماس مزمن با اسید و دیگر محتویات معده را کاهش دهد.

کلمات کلیدی: بیماری ریفلاکس، گرلین، جریان خون، اسید معده، آسیب موکوسی